ततश् चारवचः श्रुत्वा वत्सराजो जहर्ष सः,
तेभ्यः सुवर्णलक्षं च प्रददौ पारितोषिकं । 9
तं चेद् गजेन्द्रं प्राप्नोमि प्रतिमल्लं नडागिरेः,
तत् स चण्डमहासेनो वश्यो भवति मे ध्रुवं । 10
ततो वासवदत्तां स्वां स स्वयं मे प्रयच्छति,
इति संचिन्तयन् सो ऽथ राजा ताम् अनयन् निशां । 11
प्रातश् च मन्त्रिवचनान्य् अकृत्वा गजतृष्णया
पुरस्कृत्य एव तांश् चारान् ययौ विन्ध्याटवीं प्रति । 12
प्रस्थानलग्नस्य फलं कन्यालाभं सबन्धनं
यद् ऊचुर् गणकास् तस्य, तत् स न एव व्यचारयत् । 13
प्राप्य विन्ध्याटवीं तस्य गजस्य क्षोभशङ्कया
वत्सराजः स्वसैन्यानि दूराद् एव न्यवारयत् । 14
चारमात्रसहायस् तु वीणां घोषवतीं दधत्
निजव्यसनविस्तीर्णां तां विवेश महाटवीं । 15
विन्ध्यस्य दक्षिणे पार्श्वे दूराच् चारैः प्रदर्शितं
गजं सत्यगजाभासं तं ददर्श स भूपतिः । 16
एकाकी वादयन् वीणां चिन्तयन् बन्धनानि सः
मधुरध्वनि गायंश् च शनैर् उपजगाम तं । 17
गान्धर्वदत्तचित्तत्वात् सन्ध्याधान्तवशाच् च सः
न तं वनगजं राजा मायागजम् अलक्षयत् । 18

Digitized by Google